

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ... ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Διανύουμε μια περίοδο κατά την οποία τα θεσμικά και οικονομικά πλαίσια μέσα στα οποία καλούνται να λειτουργήσουν τα Ανώτατα Τεχνολογικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα μεταβάλλονται ταχύτατα, με αποτέλεσμα όλοι εμείς που κινούμαστε σε αυτό το χώρο να έχουμε επιδοθεί σε έναν ανελέητο αγώνα δρόμου, όχι για να προλαβαίνουμε αλλά για να είμαστε σε θέση να συμβαδίζουμε με τις εξελίξεις.

Δυστυχώς, παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες που κατέβαλαν και εξακολουθούν να καταβάλλουν τα θεσμικά όργανα των Ιδρυμάτων μας, η ουσιαστική ανωτατοποίηση των Τ.Ε.Ι. της χώρας παραμένει ακόμη ευσεβής πόθος μας.

Βέβαια δε θα πρέπει να παραγνωρίσουμε το γεγονός ότι υπήρξαν και κάποιες ειλικρινείς προσπάθειες από πλευράς των εκάστοτε κυβερνήσεων να καταστήσουν τα Τ.Ε.Ι. ανταγωνίσιμα σε σχέση με τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά. Οι προσπάθειες όμως αυτές δυστυχώς δεν απέφεραν τα αναμενόμενα κυρίως διότι υπήρξαν έντονες αντιδράσεις, στις οποίες δυστυχώς οι κυβερνήτες ενέδωσαν, από διάφορους συντεχνιακούς φορείς που αισθάνθηκαν να απειλούνται από την ανωτατοποίηση των Ιδρυμάτων μας.

Οι συντεχνιακοί αυτοί φορείς επιμένουν άκρως επιμελημένα να εμφανίζουν τα Τ.Ε.Ι. ως μια βελτιωμένη έκδοση των Κ.Α.Τ.Ε.Ε., η οποία ουδεμία σχέση έχει με ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, παραγνωρίζοντας τη σημαντικότητα του ρόλου που αυτά επιτελούν καθώς και τα άλματα που αυτά έχουν σημειώσει κατά τα τελευταία χρόνια τόσο στο θέμα της υλικοτεχνικής υποδομής όσο και στον τομέα της αναθεώρησης των περιγραμμάτων σπουδών τους, γεγονός που τα καθιστά ανταγωνίσιμα ακόμη και έναντι πολλών τμημάτων Α.Ε.Ι. της χώρας.

Η σημαντική βελτίωση της υλικοτεχνικής υποδομής και η αναθεώρηση των περιγραμμάτων σπουδών των Τμημάτων μας αποτελούν κυριολεκτικά άθλο, ιδιαίτερα εάν κανείς αναλογιστεί τις ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες μέσα στις οποίες αυτά υλοποιήθηκαν και εξακολουθούν να υλοποιούνται. Η υποχρηματοδότηση των Τ.Ε.Ι. σε σχέση με τα Α.Ε.Ι. αποτελεί μια δραματική πραγματικότητα, την οποία όχι μόνο δεν μπορούμε να πολεμήσουμε, αλλά καλούμαστε να δεχτούμε πλέον ως δεδομένη και να προσαρμοστούμε αντίστοιχα.

Η Πολιτεία απαιτεί από τα Ιδρύματά μας να παρέχουν «ανώτατη» τεχνολογική εκπαίδευση ικανή να ικανοποιήσει και τις αυστηρότερες απαιτήσεις της σύγχρονης οικονομίας θέτει μάλιστα πλέον και θέμα «αξιολόγησής» τους, ώστε να είναι σε θέση να πιστοποιήσει το «πρόϊόν» που αυτά «παράγουν» σύμφωνα με όλα τα διεθνή πρότυπα. Πως είναι δυνατό να είμαστε σε θέση να παρέχουμε εκπαίδευση αξιώσεων όταν ο περισσότερος γόνιμος χρόνος μας αφιερώνεται στην εξεύρεση κονδυλίων για την κάλυψη των πάγιων αναγκών των Ιδρυμάτων μας; Πως είναι δυνατό να μας αναγκάζουν να υποβληθούμε στη διαδικασία «αξιολόγησης» και να δεχτούμε τους όποιους όρους της αδιαμαρτύρητα, όταν επί χρόνια κωφεύουν στα στοιχειώδη αιτήματά μας; Η Πολιτεία ασκεί πιέσεις στα Ιδρύματά μας να παρέχουν τίτλους σπουδών με αντίκρισμα, πτυχία αναμφισβήτητου κύρους. Πως είναι όμως δυνατό να προσδοκούμε από τους Έλληνες πολίτες να περιβάλλουν με εμπιστοσύνη τα Ιδρύματά μας, όταν η ίδια αυτή Πολιτεία θέτει υπό αμφισβήτηση τα πτυχία των σπουδαστών μας, αφού επί συνόλου ενενήντα ειδικοτήτων Τ.Ε.Ι. έχει εκδώσει Προεδρικά Διατάγματα μόλις για τις πενήντα δυο ενώ οι υπόλοιπες τριάντα οκτώ βρίσκονται για χρόνια σε εκκρεμότητα;

Το υψηλό επίπεδο σπουδών των Τ.Ε.Ι. σήμερα οφείλεται κατά κύριο λόγο στις άοκνες προσπάθειες που καταβάλλει το εκπαιδευτικό προσωπικό, το οποίο έρχεται καθημερινά αντιμέτωπο με τις συνέπειες της διαρκούς λιτότητας δίνοντας μαθήματα μαχητικότητας, υπομονής και κυρίως επιμονής. Διότι η υπομονή αποτελεί πλέον το μοναδικό όπλο μας ενάντια στη θεσμική δυσκαμψία που διακρίνει τη νομοθεσία των Τ.Ε.Ι. στερώντας τους το δικαίωμα να διοργανώνουν αυτοδύναμα μεταπτυχιακά προγράμματα σπουδών, ενώ η επιμονή ή αλλιώς το χαρακτηριστικό πείσμα που διακρίνει εμάς τους Έλληνες λειτουργεί για άλλη μια φορά ως δικλείδα ασφαλείας για τη διαφύλαξη της ψυχικής τουλάχιστον ισορροπίας μας σε ένα χώρο όπου καθημερινά δοκιμάζονται οι αντοχές και τα όριά μας, διότι οι προσλήψεις μόνιμου εκπαιδευτικού προσωπικού παραμένουν στη σφαίρα του ανεκπλήρωτου.

Βέβαια οι αντιξοότητες που αντιμετωπίζουμε σε καθημερινή βάση δε θα έπρεπε να λειτουργούν ως δικαιολογία για όλους εκείνους τους στόχους που αδυνατούμε να επιτύχουμε αλλά ως μια ακόμη πρόκληση, όπως και τόσες άλλες που δεν κατάφεραν να μας καταβάλουν. Εξάλλου έχουμε αποδείξει πολλές φορές στο παρελθόν ότι τα Ιδρύματά μας διαθέτουν μεγάλο απόθεμα δυνάμεων ικανών να αντιμετωπίσουν ακόμη και αυτή την «Ευρωπαϊκή πρόκληση».

Μπορούμε να γίνουμε ανταγωνιστικοί στην Ευρώπη, σίγουρα όμως ο αγώνας μας υπό τις παρούσες δυσμενείς συνθήκες θα είναι άνισος. Η συνδρομή της Πολιτείας θα κάνει τη διαφορά, μια υπευθυνότερη αντιμετώπιση των προβλημάτων μας θα μας δώσει την ώθηση όχι απλά να επικρατήσουμε του ανταγωνισμού αλλά να μεγαλουργήσουμε.

D. Ninos